

nåeligt. De forløbne fire måneders erfaringer har dokumenteret, at det grønlandske samfund hæmmes væsentligt af den igangværende strejke. Og i vintertiden vil katastrofen blive værre. Derfor må det afgørende være, at strejken stoppes.

Vilkårene herfor skal måske være de af regeringen foreslåede. Måske nogle andre. Det kan kun afgøres ved en mere indgående beskæftigelse med området og dets enkeltheder. Derfor er voldgiftsvejen som foreslået i fremskridtsforslaget – forslag til lov om afblæsning af radiotelegrafiststrejken i Grønland (L 67) – langt at foretrække for nærværende regeringsforslag.

Så længe tilkendegivelserne fra et stort folketingsflertals side imidlertid går ud på, at man foretrækker regeringsforslaget fremfor den saglige voldgiftsafgørelse, og da det først og fremmest drejer sig om at imødekomme det grønlandske samfunds ønske om at stoppe konflikten, vil fremskridtspartiet også gå ind for *vedtagelse* af regeringsforslaget som den tilsyneladende eneste farbare vej for at nå hovedmålsætningen i den situation, som rent faktisk foreligger.

At dette ikke svarer til de ansattes ønsker, kan ikke være afgørende. Som fremmede må de enten rejse hjem eller indrette sig efter de vilkår, deres gæstelands – Grønland – tilbyder dem.

1977-løsningen om paritetisk nævn er i al fald ikke det helt rigtige efter hjemmestyrets indførelse pr. 1. maj 1979 og efter de meget store vanskeligheder, der foreligger for grønlandsk økonomi kombineret med hjemmestyrets stærke ønske om at udjævne løngabet op til danskerlønninger. Om den tilsyneladende manglende effektivitet hos det stærkt opsplittede »offentlige aftalenævn« skal medføre afskaffelse eller ændring af dette, indgår jo ikke direkte i det foreliggende lovforslag, men skal nok med sagens hidtidige forløb tages op til afgørelse snarest. Fremskridtspartiet ser med største bekymring på, at aftalenævnet snart 7 måneder efter overenskomsternes udløb ikke har formidlet nye aftaler på områder, der omfatter 36 forskellige faglige organisationer (inkl. Radiotelegrafistforeningen af 1917) med omkring 925 ansatte (hvoraf 127 er omfattet af det foreliggende lovforslag).

Mindretallet vil i øvrigt redegøre for sin stilling til lovforslaget under forhandlingerne i salen.

Et *andet mindretal* (socialistisk folkepartis medlem af udvalget) kan ikke medvirke ved lovforslagets vedtagelse. Mindretallet er af den principielle opfattelse, at overenskomstlovgivning er i strid med aftalefrihed og både på kort og længere sigt fører til, at organisationerne på begge sider gør sig selv overflødige.

Mindretallet erkender, at der i denne sag også er tale om forskellige lønvikår for grønlandske og danske arbejdstagere på Grønland, derfor er en lønudligning nødvendig.

Mindretallet mener dog, at de grønlandske synspunkter i denne sag må have så stor vægt, at mindretallet ikke vil stemme imod lovforslaget.

Et *tredje mindretal* (venstresocialisternes medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling.

Venstresocialisterne er principiel modstander af statslige indgreb i overenskomstforhandlingerne. Lønarbejderne og deres organisationer skal have fuld forhandlings- og aktionsfrihed for deres krav til løn og arbejdsforhold. Nu som tidligere afviser venstresocialisterne derfor konsekvent det foreliggende lovforslag om at gribe ind i den løbende konflikt på teleområdet i Grønland.

Venstresocialisterne støtter den grønlandske fagbevægelses, Sulinermik Inütigssarsiuutekartut Káturfiat (SIK)s, kamp mod resterne af kolonipolitikens lønpolitik: det forhadte fødestedskriterium. Det er selvfølgelig helt uacceptabelt for SIK, at lønforskellen mellem hjemmehørende arbejdskraft i Grønland og tilkaldt arbejdskraft opretholdes. Som SIK udtrykker det i deres krav ved de seneste overenskomstforhandlinger:

»Lige løn for lige arbejde er et spørgsmål om fordeling af goderne i samfundet. Lige løn for lige arbejde er et spørgsmål om *solidaritet*«.

SIK har således stillet krav om, at al lønmæssig forskelsbehandling skal være bragt til ophør ved afslutningen af overenskomstforhandlingerne i 1985. Der er helt klart behov for, at de berørte faglige organisationer sætter sig sammen og løser denne opgave på deres præmisser og ikke ud fra diktater fra